

Градоначелник Ђилас је неки дан напао Политику због моје колумне. Главни уредник се од напада бранио тако што се од колумне и мене као аутора оградио. Немам ништа против. Наравно да колумне не изражавају став редакције већ мишљење свог аутора. Међутим, нисам баш сасвим сигуран да ли је у овој ствари Политика (замало) страдала због мог текста, или сам, можда, пре ја био колатерална жртва неког мутног конфликта унутар демократске породице.

Било како било, напад је најбоља одбрана. Изгледа да је Драган Ђилас негде чуо за ту ратничко-спортску максиму и искомбиновао је са оном другом, једнако познатом и распрострањеном – „Држите лопова“.

Већ и ја сам помало заборавио како сам се то нашао у улози главнооптуженог („Ма, мора да има нешто, не би га, ваљда, ипак нападали тек тако!“) за последњу серију насиља у престоници. Готово да сам заборавио – а како онда не би неки средње заинтересовани читалац – да је читав мој "грех" био у томе што сам као непосредни гледалац фудбалске утакмице Србија-Француска малчице посумњао у званичне извештаје о "шачици хулигана" која нас је, звиждећи француској химни, наводно, страшно "обрукала пред светом" и што сам међу онима који су се на тај начин мало занели и "забројали" узгред поменуо и Драгана Ђиласа!?

Једна искусна и добронамерна особа ми је саветовала да би требало одмах да се извиним Ђиласу, да кажем да сам погрешно схваћен и да уопште нисам мислио да позивам на насиље, већ, баш обратно, да скренем пажњу на звиждање као, у основи, ненасилан вид изражавања политичког става и грађанске непослушности!? Наводно, градоначелник Ђилас има дугу руку и кратак фитиљ. И не либи се да те своје особине демонстрира. Господе боже. Они масно „заобиђу истину“ и уз пут извређају неколико десетина хиљада присутних на Маракани. Ја то случајно видим и констатујем. И кажем да, с обзиром на све околности, звиждање химни земље која нас је бомбардовала и пре годину дана признала независност Косова заиста није нешто што се не може очекивати и што би било кога требало да изненади или љути. Онда ме они нападну да подржавам

примитивизам и малте не подстичем навијачко дивљање и ту оптужбу ставе у контекст потоњег хулиганског напада неких (Партизанових?) навијача на симпатизере неке мени непознате француске екипе, у оквиру неког другоразредног евро-лопташког такмичења. И, што је још опасније, у контекст очекиваних нереда поводом предстојеће – богу хвала, отказане – геј параде. И ко ту онда коме треба да се извињава? А богме и тужи.

У инкриминисаној колумни ја експлиците кажем: "Колико ми је познато, ни један једини француски новинар или навијач није имао никаквих проблема ни пре, ни током ни после утакмице." И додајем да би управо то требало да буде вест коју треба афирмисати, а не лицемерно згражавање због звиждука „Марсељези“ и представљање да их је било мање него што јесте.

Са једнаким, а вероватно и мало већим правом, ја бих могао да тврдим да су управо реакције попут Ђиласове иритирале навијаче и довеле до потоњих инцидената и насиља. Али ја, наравно, не мислим да је тако. У свакој популацији постоје насилни и криминални елементи којима не треба никакав повод, односно, којима је сваки повод добар за кавгу и макљажу. А када нема погодног противника, млате се и међусобно. Уосталом, претпостављам да ти елементи слабо прате Утисак недеље и Ђиласове конференције за штампу, као и што још слабије читају колумне у Политици и Новој српској политичкој мисли.

Дакле, нећу рећи да је градоначелник Ђилас индиректно одговоран због бруталног пребијања навијача француског „Тулуза“ (као што је он покушао да са тим немилим догађајем директно повеже мене), али хоћу рећи да је градоначелник Ђилас својим изјавама заправо тешко увредио огроман број нормалних грађана и навијача националне репрезентације који нису никакви хулигани и који су пред почетак утакмице са Француском – баш као и присутни у „Арени“ током отварања „Универзијаде“ – масовним звиждуцима показали шта мисле о појединим „стубовима“ српске државне политике, као и о агресивним домаћим кампањама испирања мозга и убијања националне свести. И убеђивања да су нам пријатељи они који то – нажалост – напосто и очигледно нису.

Делује сулудо да ово мора да се говори и наглашава. Једно је хулиганство и насиље групе пијаних и/или дрогираних хулигана, чега има свуда у свету и са чиме се треба обрачунавати свим легалним средствима. А друго је мирно и масовно изражавање свог политичког става и протеста против француске политике. Ја могу да разумем да се ова друга ствар не допада господину Тералу и његовим домаћинима у свечаној ложи „Маракане“. Верујем да му је пријатније да гледа сервилне осмехе локалне елите док се зноји и тиска на травњаку амбасаде, него да слуша звиждуке својој земљи и химни на

Градоначелник и звиждуци

Пише: Ђорђе Вукадиновић
понедељак, 21 септембар 2009 22:35

стадиону. Али то је цена, рекао бих, прихватљива и намања могућа, ако једној земљи радите то што је рађено Србији. Надам се да и у актуелној власти и у западном дипломатском кору стационираном у Београду има довољно разумних људи да то схвате. Као и оно моје крајње добронамерно размишљање о звиждуцима као својеврсном сигурносном вентилу за пражњење социјалне и националне фрустрације – што би и господин Ђилас, као машинац, могао да зна.

Да не буде после оно: „ко не слуша ветар, слушаће олују“.